

PRÆDIKEN 2. PÅSKEDAG 2. APRIL 2018

AASTRUP KIRKE KL. 10.15

Tekster: Sl. 16,5-11; 1.Kor. 15,12-20; Joh. 20,1-18

Salmer: 224,223,241,249,235

Påskeblomst, en dråbe stærk  
drak jeg af dit gule bæger  
og som ved et underværk  
den mig hæver, vederkvæger:  
Hanegal og morgensang,  
synes mig, af den udsprang;  
vågnende jeg ser de døde  
i en påskemorgenrøde

Verden blev sat i fart i går.

Det var påskedag.

I dag er det den 2. påskedag. Her i Aastrup Kirke.

For tiden går stærkt.

I morgen er det hverdag igen. Her hos os.

Vi skal vænne os til dagligtid efter nogle dramatiske påskedage, hvor verden er blevet rystet af de begivenheder, der forbindes med de forskellige påskedage. Og hvor der forhåbentlig også er blevet tid væk fra hverdagen.

Men måske vil morgendagen vise sig at være ganske som den plejer.

Måske.

Dagens evangelietekst afslører, at hastighed kan bremses. Vi begynder ellers bogstavelig talt med et væddeløb. Apostlen

Peter løber om kap med ham, som evangelisten Johannes beskedent omtaler som ”den anden discipel”

Og selv Johannes – for ham er det – kan ikke nære sig for at fortælle, at han altså kom først.

Til gengæld er det fiskeren fra Genezareth Sø, der har mod og mandshjerte til at gå ind i graven og se, at Jesus ikke er der. At ligklæderne er rullet sammen. At der er ryddet pænt op efter opstandelsen.

Allerede her går det tilsyneladende langsommere.

Den anden discipel så – og troede.

Herefter **går** disciplene hjem igen.

For tro behøver ikke at løbe om kap.

Men mens alt dette skete er der en, der har stået stille hele tiden. Et menneske så indelukket i sorg, at verden ikke kunne genkendes.

Maria.

Det er ikke jomfru Maria, vi møder i dag på den anden påskedag.

Det er Maria Magdalene.

Kvinden som vi har lov til at tro Palmesøndag kom ind i Simon den Spedalskes hus med en krukke fuld af ægte, meget kostbar nardusolie.

Kvinden, om hvem Jesus sagde, at der skulle prædikes til minde om det, hun havde gjort.

Nemlig salvet ham forud til hans begravelse.

Kvinden der troede.

Men også kvinden, der havde elsket meget.

Og nu var lukket inde af sorgen. Tvivlen havde angrebet hendes tro.

Hun vidste sikkert ikke engang, hvor længe, hun havde stået der. Hun vidste ikke, hvor længe, hun havde grædt.  
Hun vidste ingen ting.  
Selv om hun troede.  
Derfor kun hun ikke få sin verden til at hænge sammen mere.  
Tårer er regn fra sjæle i oprør.  
Hun måtte kigge en gang til. Hun måtte prøve om det regnfulde billede på hendes nethinde havde ændret sig.  
Men nej, det havde det ikke.  
Der lå ligklæderne. Der lå klædet, som Jesus havde haft over hovedet.  
Pænt rullet sammen på et sted for sig selv.  
Graven var tom.  
Han var der ikke.  
Sorgen kunne ikke få ro bag den store sten.  
Hendes egne indre hvorfor-spørgsmål kunne ikke lindre hende.  
For hun fik et nyt svar, hver gang hun spurgte.  
Indtil ordene greb hende – trængte ind til hende udefra:  
”Kvinde, hvorfor græder du?”  
Ordene, der kom fra den engel, der vidste, at hun ingen grund havde til at græde.  
Hendes eget svar fik hende til at vende sig om. Hun blev vendt mod lyset. Og der så hun.  
En skikkelse.  
Hun var på vej til at komme i fart.  
Men var stadig blændet af sine egne tårer. Sine egne spørgsmål: ”Hvorfor har du flyttet ham?”  
Sig mig, hvor du har lagt ham?  
Hun kunne stadig ikke se klart. Stadig ikke kende.

Vi får lov også til at spørge i dag: ”Hvordan så den opstandne ud?”

Vi ved det ikke. Det er så sandt at ingen så, vor Herre ud af graven gå.

Men Maria kunne ikke kende ham, hun havde elsket.

Fordi sorgen havde forandret hende. Havde lukket hende inde, så hun ikke kunne se.

Kun høre.

Sit navn.

Maria.

Navnet kaldte mennesket ud af dødens greb. Sorgens favntag.

Og hun svarede:

”Rabbuni”

Troen kommer af det, der høres.

Skaberordet fra den opstandne.

Maria.

Da kendte hun. Da rakte hun ud. Da vendte tiden tilbage.

Nej. Tiden vendte ikke tilbage. Den gik frem.

Hold mig ikke tilbage!

Det blev ved glimtet. Lysglimtet fra livssiden, der brød dødens kappe. Livsglimtet, der tørrede sjælens regn væk fra Marias øjne.

Rabbuni.

Hold mig ikke tilbage.

Tiden skal stadig gå forlæns. Jeg er endnu ikke steget op til Faderen.

Jeg er ikke kommet tilbage. Jeg skal gå videre.

Og du skal gå videre.

Men du **kan** gå videre.

For du har hørt dit navn fra den opstandne.

Det er evangeliet til den 2. påskedag.

Vi har hørt vores navn fra den opstandne Jesus Kristus.

Også vi er kaldt ved navn. Det blev vi i vores dåb.

Vi er kendte. Også når vi ikke mere selv kan kende.

Rabbuni. Det betyder Mester.

Det blev lovsangsordet fra Maria Magdalene. Menneskets svar på Guds kærlige spørgsmål: ”Kvinde, hvorfor græder du, hvem leder du efter?”

Rabbuni.

Tiden satte langsomt i gang i haven. Fuglene begyndte at synge omkring Maria Magdalene. Og hendes fødder begyndte at bære hende. Alt, hvad hun bar på og bar med sig blev sat i fart og hun gik.

Til sin nye hverdag.

Til disciplene. Til fællesskabet.

Og hun sagde: ”Jeg har set Herren”

Disse ord står tilbage i dag. Et vidnesbyrd fra et menneske.

Det får vi i dag med hjem til den hverdag, der begynder i morgen.

Andet får vi ikke.

Apostlen Paulus rejste ud i verden med evangeliet om, at Jesus er opstået fra de døde.

Da havde tiden fået fat i mennesker igen, og han blev spurgt om det nu også kunne passe.

Vi hørte hans svar i dag som episteltekst: ”Når det prædikes, at Kristus er opstået fra de døde, hvordan kan så nogle af Jer sige, at der ikke findes opstandelse fra de døde?

Hvordan kan mennesker igen begynde at stille spørgsmål til dem, der bæres frem af evangeliet?

Det er også det spørgsmål, der kan komme til os, der i dag har hørt Maria sige, at hun har set Herren. Det er hverdagens spørgsmål til påsken.

Paulus prøver at argumentere, det bedste han har lært, og det er ikke så lidt.

Han opstiller verdens bedste logik, verdens bedste argumenter. Det hjælper ikke.

Det gør kun ordene, der vælter al verdens logik. Ordene, der lød til en kvinde i sorg en morgen i en have. Skaberordet, der genkendte Maria, og sendte hende ud i livet på liflige fodtrin:

”Nu er Kristus opstået fra de døde som førstegrøden af dem, der er sovet hen.”

Glædelig Påske!

AMEN